
Aleš s Čendou dali konečně pokoj, a tak jsme vylezli nahoru. Budka měla dvířka ze dvou stran a z každé strany byly hromady písku. Ta větší se žlutým a hrubým a ta menší s jemným a bílým říčním pískem.

„Na kterou stranu budeme skákat?“ zeptal jsem se.

„Snad na tuhle, ne?“ přiškrceným hlasem zašeptal Aleš a prstem ukázal dolů na větší hromadu.

„Aleš má strach,“ zachechtal se vítězně Čenda.

„Nemám strach!“ protestoval Aleš, „ale namouduši nevím, proč bych si měl kvůli vašim hloupejm nápadům zlomit nohu.“

„Kdo nechce, skákat nemusí,“ řekl Mirek, „kdo se bojí, ať radši sleze dolů.“

Podívali jsme se na Aleše, ale Aleš se tvářil, jako kdyby se vůbec nebál a jako kdyby nevěděl, kvůli komu to Mirek povídá.

„No, nebezpečný to bude,“ řekl vážně Čenda, „deštník není žádnej padák, a ke všemu jsou v něm díry.“

Aleš maličko zbledl, ale neříkal nic.

„Kdo skočí první?“ zeptal se Mirek.

Nikomu se nechtělo, tak jsem navrhl, že budeme raději losovat.

„Hodíme si desetníkem,“ souhlasil Čenda.

„Jsme přece čtyři,“ zaťukal si Aleš na čelo, „to by musel mít ten desetník čtyři strany.“

„Tak napřed budu házet já s Alešem,“ řekl Mirek, „a potom Bořík s Čendou. Ti dva, co prohrajou, budou házet ještě jednou mezi sebou.“

Bylo to sice trošku komplikované, ale spravedlivé. Napřed vyhrál Mirek a potom jsem vyhrál já. Zbyl tedy Čenda a Aleš. Házel Aleš a trásl se mu ruce. Kdyby padla ta strana se lvem, musel by skákat první.

Tlačili jsme se ke stěnám budky a byli jsme hrozně zvědaví. Desetník letěl vzduchem, Čenda do něj ještě plácl, ale desetník necinkl o zem, a vykutálel se otevřenými dvířky ven, na tu hromadu žlutého písku.

„Tak kdo vyhrál?“ zeptal se Mirek.